

nye straffemekanismer, som regeringen er i gang med at gennemføre. Særligt regeringens nyopfundne loft over anlægsudgifterne har vakt stor utilfredshed i de kommunale rækker. Endelig er det en kendt sag, at både ansatte i kommunerne og de valgte kommunalpolitikere har ytret kritik af den megen detailstyring og ufrihed over for kommunerne.

På den baggrund ser vi, der har stillet forespørgslen, frem til en god og grundig og forhåbentlig fyldestgørende debat her i Folketinget.

Kl. 14:42

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

Kl. 14:42

Besvarelse

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det er jo selvfølgelig en vigtig debat, vi har i dag, fordi den handler om den kommunale økonomi og det kommunale selvstyre. Den bygger på, at der tegner sig et billede hos forespørgerne af et trængt kommunalt selvstyre, men det er bestemt ikke et billede, jeg kan genkende, og det er jo sådan set et meget godt udtryk for, at der er behov for en debat.

Det er fuldstændig rigtigt, som forespørgerne henviser til, at vi står foran de kommende forhandlinger med KL om kommunernes økonomi for 2009. Drøftelserne med KL er ikke gået i gang endnu, og derfor kan jeg naturligvis ikke komme nærmere ind på, hvad vi kan forvente os af de kommende forhandlinger, eller hvad vi når frem til inden for de enkelte områder, for sådan kan man selvfølgelig ikke starte forhandlingerne.

Men i stedet for vil jeg tage udgangspunkt i fundamentet for de kommende forhandlinger, nemlig vores kollektive aftalesystem, særlig i relation til selvstyret. Som jeg ser det, er det kollektive aftalesystem et meget vigtigt element ved det kommunale selvstyre. Det kollektive aftalesystem er faktisk svaret på to væsentlige behov for samfundet:

For det første er der nogle nationale mål, finanspolitik, udgiftspolitik, skatternes overordnede udvikling osv., som Folketinget og regeringen ønsker at varetage. Det er de behov, der bestemmer rammerne.

For det andet er der inden for de rammer noget, der er et lige så væsentligt behov for, nemlig at man decentralt kan disponere der, hvor man er tættest på borgerne.

Det er derfor, aftalerne gælder for kollektivet, altså kommunerne under ét, men at der samtidig inden for denne aftale er en lokal frihed for den enkelte kommunalbestyrelse til at disponere og prioritere, afhængig af hvad der lægges vægt på lokalt. Det siger sig selv, at hvis der skal være mening med den fælles ramme, som regeringen og KL har aftalt, må man samtidig forudsætte, at kommunerne under ét overholder aftalen.

Hvis der gang på gang sker brud på aftalen, vil aftalesystemet efterhånden miste sin betydning. Fremadrettet har vi i regeringen forsøgt at imødegå dette ved at foreslå nogle mekanismer og en justering af det kollektive aftalesystem. Der er fremsat tre lovforslag omhandlende disse mekanismer, som Folketinget har haft til første behandling. Det er regeringens vurdering, at det er nødvendigt at genskabe en troværdighed om aftalesystemet og de kommende forhandlinger. Det er netop baggrunden for den justering, der ligger i lovforslagene.

Jeg vil gerne pointere, at selvstyret er et unikt element i den danske samfundsmodel. Regeringens arbejde med kvalitetsreformen skal ses i forlængelse af kommunalreformen og har derfor naturligt nok som udgangspunkt, at vi ønsker at værne om et stærkt lokalt selvstyre.

De ti principper for udviklingen af det kommunale selvstyre, som regeringen og KL blev enige om sidste år, skal også ses i det lys. Som jeg ser det, har principperne tre fokuspunkter: Først en klar politisk ansvarsfordeling for opgaveløsningen; dernæst mål- og rammestyring i kombination med et øget fokus på dokumentation af indsats og effekt; endelig er der afbureaukratisering.

Det er centralt element ved det kommunale selvstyre, at regeringen giver frihed, men det fordrer også, at hver enkelt kommunalbestyrelse i Danmark påtager sig det ansvar, som Folketinget har givet fra sig til kommunalbestyrelserne. Mål- og rammestyring er med til at understrege, at vi mener det alvorligt, når vi taler om lokalt selvstyre, og at vi forudsætter og forventer, at vi har kommunalpolitikere, der har stor lokal beslutningskraft. Derfor er der i rammelovgivningen stor mulighed for at vælge løsninger, der tager udgangspunkt i de lokale forhold og ønsker.

Lad mig give et par eksempler på kommunalbestyrelsens ansvar. Kommunalebestyrelserne har også et meget stort medansvar for at sikre og synliggøre det kommunale selvstyre og råderum over for egne borgere. Kommunalebestyrelserne har således et medansvar for at effektivise-